

Toen Gerbrand iets later uit zijne halve sluimering ontwaakte, was hij alleen. Zijn blik dwaalde door de smalle vensters naar buiten. De hoogste trapgevels van de huizen aan de overzijde der gracht zwommen in het fraaiste roodgouden licht der ondergaande zon. De lucht achter de geveltoppen was grauwpaaarsch, en deed de zonnefonkeling te scherper uitkomen.

— „Hoe verweend mooi!” — fluisterde hij zacht.

Er naderde een rustige tred.

Hij zag op. Het was zijn vriend Joost van den Vondel.

— „Ja, heerlijk!” — antwoordde deze. — „Een afscheidsgroet van het oog der wereld!”

— „Dat morgen op een nieuw zich koninklijk zal ontsluiten! Maar, wij

Zijn blik dwaalde door de smalle vensters naar buiten.

arme schepselen, wij verdwijnen, en keeren nimmer weer!”

De schemering viel daarbuiten als eene grijze sluier langzaam van den hemel. Het laatste zonnegoud verbleekte.

— „Wij gaan als de zon een hemelschen dageraad te gemoet. Valt het afscheid aan het leven u bang, Gerbrand?”

Bredero vatte Vondel's hand met een krachtigen greep.

— „Neen!” — fluisterde hij. — „Ik heb goede hoop, en ben wel te passe. Ik heb mijn Heer teruggevonden!”